

КОКОШКАТА СЪ ПАТЕНЦА

отъ Ст. Андрейчинъ

Ле-То, китайски мъдрецъ, бѣше вече много старъ и преживяваше последнитѣ си дни. Презъ своя дългъ животъ той написа много книги, пълни съ мъдри поучения къмъ хората, какъ да постигнатъ щастieto и радостта на живота, къмъ които всички се стремятъ, но почти никой не ги достига. Или поне толкова малко число хора ги постигатъ и умиратъ съ благословия, че оставатъ незабелязани. Той бѣше достатъчно оцененъ и признатъ за мъдъръ учителъ на живота, и мнозина се наричаха негови ученици и последователи. Тѣзи негови ученици и последователи сѣщо пишеха книги, основаваха дружества, държаха поучителни беседи, вземаха участие въ всички благотворителни дѣла и се грижеха да просвѣщаватъ населението въ учението на мъдрия учителъ Ле-То.

Дълги години минаха въ такава дейностъ на ученицитѣ и последователитѣ на Ле-То. Ле-То сѣдѣше работата на своитѣ ученици и последователи, които, увлѣчени отъ живота, бѣха се разпрѣснали надалече и бѣха толкова отдалени на своитѣ деятельности и постижения, че почти не посещаваха своя учителъ. Какво мислѣше той за своитѣ ученици и последователи, за тѣхнитѣ писания, дейностъ и проповѣди, си оставаше скрито, защото той оставаше въ своитѣ последни години мълчаливъ и самотенъ.

Но ето, че Ле-То се почувствува въ края на своитѣ дни. Той залинѣ, отслабна и се приготви за напушане земния животъ. Това се разнесе като съ радиовълни по всички крайща на обширния Китай. И отвсѣкжде си притѣкоха неговитѣ ученици и последователи, за да видятъ за последенъ пътъ своя любимъ мъдрецъ и учителъ. Тѣ го завариха много слабъ и съ отпечатъкъ на смъртта върху лицето му, но той бѣше бодръ и можеше да беседва. И насѣбрахитѣ се ученици и последователи поискаха отъ него да имъ каже последното си поучение къмъ тѣхъ.

Ле-То се поусмивна, поиска да го подпратъ полуседналъ на постелката и имъ разказа следната приказка за кокошката съ патенца.

— Баща ми и майка ми, каза той, бѣха селяни и обработваха земя. Тѣ имаха и малко добитѣкъ, и отглеждаха птици. Една отъ кокошки-

тѣ бѣше голѣма носачка и бѣше любимка на майка ми. По нѣкаква причина майка ми остави кокошката безъ яйца и тя не можеше да мѣти. Всѣка кокошка, кога иска да мѣти, се разклопва. Разклопва се и тази кокошка и така усърдно, че не ѝ минаваше. Майка ми видѣ, че трѣбва да се насади кокошката и като нѣмаше кокоши яйца, посади ѝ пачи. Кокошката се успокои и легна въ полога. Следъ известно време, яйцата се излупиха и кокошката поведе малкитѣ си жълтички патенца, за да си събиратъ храна. Тя вървѣше горда, намираще храна, викаше ги, тѣ се струпваха тамъ, а тя отминаваше да дири друга храна. Но на пътѣ на кокошката се случи голѣма локва. Тя мина покрай локвата и все се обаждаше на патенцата си. А патенцата, като дойдоха до локвата, нагазиха въ нея по инстинктъ и заплуваха и се загуркаха изъ водата.

Кокошката замина локвата и намѣри нѣкакво ядене и завика патенцата. Като повика и тѣ не се отзоваха при нея, тя се обърна и ги видѣ въ локвата да плуватъ и се гуркатъ. Това за нея бѣше ужасъ. Тя знаеше, че патенцата не влизатъ въ вода да се гуркатъ и да дириятъ въ нея храната си. Тѣ само доближаватъ до водата, за да пиятъ отъ нея. Тя захвана да обикаля край локвата и да зове патенцата да излѣзатъ отъ водата. Но никое патенце не ѝ се отзова. Но кокошката се считае майка. Тя не искаше да остави децата си и стоя до локвата, докато патенцата се нагуркаха и излѣзоха. Тогава тя пакъ ги поведе къмъ дома. И винаги, когато ги водѣше, тя искаше да избѣгва локвата, но патенцата тичаха право къмъ нея и се чувствуваха добре. Кокошката ги води нѣколко време и ги изостави. Тя навѣрно разбира, че тѣзи нейни деца сѣ чужди на природата ѝ. Патенцата сѣщо се отдѣлиха отъ нея. Тѣ сѣщо бѣха разбрали, че не сѣ отъ природата на кокошката и следваха своя пътъ...

При тѣзи думи Ле-То замлъкна, като че бѣше се уморилъ и искаше да си почине и да продължи. Обаче, той издѣхна и приказката му свърши до тука.

Присѣтствуващитѣ записаха тази приказка, като споменъ отъ своя учителъ, но дали разбраха нейния смисълъ, остана тайна.

ДЕТЕ И ПТИЧКА

отъ А. Плещеевъ

— За какво ли, пойна птичко, съ бързолетни си крила така рано ти пристигна тукъ по нашитѣ поля?

Облаци затулятъ слънце, стелятъ цѣлото небе; и трѣстика суха, жълта вѣтрѣр свива до земя.

Ето и дъждецъ, погледай, какъ се лѣе изъ ведро. Все е тѣжно и студено, сякашъ пролѣтъ че не е...

— Не за слънце, не за небо прелетѣла съмъ азъ тукъ, гнѣздо нѣма да си свия ни въ трѣстики, ни въ вѣ слогъ.

Ще го свия подъ стрѣхата на работния селякъ. Богъ ме прати като лани пѣсни да му пѣя пакъ.

Щомъ отъ нивата се върне въ своя изпокъртенъ домъ и полегне тѣженъ въ кѣта пѣсенъ ще му пѣя тамъ.

Въ нея ще му азъ разправамъ за чудесенъ другъ свѣтъ, дето нѣма нито нужда, нито беденъ, ни богатъ.

Тази пѣсенъ гърди морни съ бодрата радостъ ще залѣй, и съ надежда свѣтла въ Бога тозъ селякъ ще заживѣй.

Превелъ: Ст. Андрейчинъ

НАЙ-ГОЛѢМИТѢ ЗМИИ — ПИТОНИТѢ

Отровнитѣ змии въ Индия покосяватъ всѣка година живота на повече отъ 20 хиляди души. Най-голѣмитѣ змии принадлежатъ къмъ семейството на питонитѣ. Тѣ живѣятъ въ блатнитѣ тропически мѣста и достигатъ дължина до 10 метра. На тѣзи змии-гиганти съперничатъ само бразилската змия анаконда и змията боа. Най-много питони се вѣдятъ въ Индокитай и на Малайскитѣ острови. Питонитѣ не сѣ отровни, но сѣ опасни за живота на човѣка поради страхъта си мускулна сила. Тѣ се хранятъ съ сърнета, язовци, зайци, патици и др. Ако питонѣт е много гладенъ и му падне по-едра плячка, той ѝ напада стрѣвчо. Жертвата си той хваща за муцуната, задъшава я и почва да я мачка въ студентѣ си

обятия, докато ѝ натроши коститѣ. Сетне я поглъща цѣлата съ пластичната си огромна уста и лѣга на почивка. За смилането на храната му сѣ необходими четири-пет ле-ноношия.

Въ Индокитай жертва на единъ огроменъ питонъ е станала загубената свиня на единъ оризаръ. Питонѣт я поглъщналъ цѣла и се изтѣгналъ въ оризището. Оризарѣтъ нападналъ змията съ мотиката си и я отрепалъ. Когато разпралъ корема ѝ — вътрѣ намѣрилъ своята загубена свиня.

Обикновено питонитѣ стоятъ закачени съ опашкитѣ си по клонитѣ на дърветата, овиснали надолу и щомъ мине отдолу нѣкое животно, връхлитатъ мигновено върху него.

Въ Каролинскитѣ острови жителитѣ до день днешенъ си служатъ съ каменни пари.

Най-високиятъ европейски планински връхъ Монбланъ достига 4810 метра. Най-високата земна точка — Хималайскитъ връхъ Монтъ Евверестъ достига 8850 м.

Въ стремежа си да изучи

небесното пространство, човѣкътъ успѣ да се дигне на шеметни височини. Презъ 1932 год. проф. Пикардъ се издигна съ своя аеростатъ на 16.300 м. височина. Презъ 1933 г. два руски летци достигнаха 19,000 м. височина, а американцитѣ Стевенсъ и Андерсонъ презъ 1935 година се изкачиха на 23,400 метра въ стратосферата.

СВѢТОВНИ ПИСАТЕЛИ

Данте Алигиери

Роденъ е презъ 1265 година въ гр. Флоренция, Италия, а е починалъ на 14 септември 1321 година въ гр. Равена.

Данте Алигиери е прочутъ италиански писателъ. Той е написалъ нѣколко книги стихове и проза, но най-прочутата негова книга, която и до днесъ остава ненадмината по своята художествена красота, това е „Боже-ствената комедия“ — поема въ 100 пѣсни, раздѣлена на три части: Адъ, Чистилище и Рай. Въ тази поема Данте Алигиери е описалъ едно свое въображаемо пътуване отъ Великия четвъртъкъ до Възкрѣсната недѣля въ тритѣ задгробни царства — ада, чистилището и рая.

На български езикъ е преведена само първата частъ отъ тая книга — „Ада“. Преводѣтъ е направенъ въ стихове отъ писателя Константинъ Величковъ.

ВЪРВИ СИ...

Ха, върви си вече, страшенъ дѣдо Мразъ! Пролѣтъ отъ далече праща своя гласъ:

— Ида азъ, дечица, нося радостта, буйната рѣчица пѣй ми пѣсенъта!...

Бѣгай вече отъ тука, бѣгай, дѣдо Мразъ! Пролѣтъта зачука — ето я при насъ!...

Недѣлчо Тинчевъ

Открива се подписка за записване абонати на новата — ПЕТНАДЕСЕТА ГОДИНА — 1940 — на списание **БЪЛГАРСКА МИСЪЛЪ** органъ на Върховния читалищенъ съюзъ въ България. Гл. редакторъ проф. М. Аризаудовъ, уредници Петъръ Диневъ и Георги Крънзовъ. Годишенъ абонаментъ 120 лева. За настоятелитѣ на в. „СЛАВЕЙЧЕ“ — 100 лева. На предплатилитѣ до 15 априлъ БЪЛГАРСКА МИСЪЛЪ ще даде безплатна премия новата книга на проф. М. Аризаудовъ „Творци на българското възрождение“. Всячко за списанието да се изпраща на адресъ: БЪЛГАРСКА МИСЪЛЪ — София, ул. Чумерна, 29. Пощенска чекова смѣтка 4767. Телефонъ 3-22-06.

ЧУДНИЯТЪ АФРИКАНСКИ ПѢВЕЦЪ

Имало единъ много бо-гатъ човѣкъ. Той билъ голѣмъ любитель на рѣдки сладкопойни птички, които скѣпо купувалъ, затварялъ ги въ кафези и се наслаждавалъ отъ тѣхната тѣжна затворническа пѣсенъ. Цѣлата му кѣща приличала на голѣмъ птичи затворъ. Вмѣсто картини, златни кафези кичели стени-тѣ, а вътрѣ подскачали и жално чурчукали сладкопойни птички отъ цѣлъ свѣтъ.

Богатиятъ обикалялъ панаиритѣ да търси рѣдки пти-чи видове. Надпреварвали се

ловци да му предлагатъ рѣдки птици, но той ималъ вече всички тия видове.

Научилъ се единъ измам-никъ за пристрашението на бо-гатия къмъ рѣдко красивитѣ пойни птички и решилъ да се възползува отъ това. Хваналъ той единъ врабецъ. Боядисалъ перошината му съ най-раз-лични пѣстроцветни бои, чов-чицата и краката съ златна, а ноктенцата съ алено черве-на боя. Така било преобразе-но врабчето, че и най-добри-ятъ естественикъ трудно би позналъ въ тази приказно

красива птичка, постоянниятъ обитателъ на куминитѣ и стрѣхитѣ.

Сложилъ измамникѣтъ на-шарения врабецъ въ ка-фезъ, понесълъ го изъ панаи-ра, дето се луталъ богатиятъ и завикалъ:

— Продава се най-красива-та птица на земното кълбо! Продава се омайниятъ афри-кански пѣвецъ!

Струпали се вредомъ око-ло него тѣла любопитни, зѣ-пали и се чудѣли на красива-та птичка. Дошълъ и богати-ятъ, разбуталъ тѣлпата, при-ближилъ до продавача и се захласналъ въ прелестната „африканска пойна птичка“, а продавачѣтъ продължавалъ:

— Най-красивата птица по земното кълбо! Сто години живѣе въ африканскитѣ гори! Единъ пътъ въ живота си на-се и мѣти по едно златно яй-це! Елате! Елате да видите то-ва рѣдко чудо на природата!

— Ей, продавачо, колко ис-кашъ?

— Сто хиляди.

Охналъ богатиятъ и се хва-налъ за главата:

— Че какъ се е чуло и ви-дѣло такава цена за такава птичка?

— Ако Ваша милостъ чуе нейната пѣсенъ, не би се чу-дилъ на цената ѝ.

— Е, нека попѣе да я чуя!

— Не може сега. Птичката пѣе само на тъмно и то по-срѣдъ нощъ, затуй се нарича: Срѣднощенъ африкански пѣ-вецъ... Елате! Елате да види-те!... Пристигнахъ съ самолетъ отъ Африка, заминавамъ съ па-раходъ за Америка. Варда, мо-ля!

— Чакай, моля ти се, — ре-кълъ богатиятъ. — Ето ти пари-тѣ, дай птичката!

— Заповѣдай! Ще сложишъ въ кафеза ѝ паница съ вода, ще изгасишъ свѣтлината въ

стаята и посрѣдъ нощъ ще чуешъ пѣсенъта ѝ. Сбогомъ!

— На добъръ часъ!

Страстниятъ любитель на пойни птички се върналъ въ дома си още сѣщита вечеръ. Окачилъ кафеза въ стаята си, изпълнилъ това, което му по-рѣчалъ продавачѣтъ и зача-калъ...

Минало се часъ, два, три... Дошло полунощъ. Никаква пѣ-сенъ. Най-последъ сънятъ го над-вилъ и той заспалъ.

Когато на другиятъ день се събудилъ, слънцето се смѣ-ло на прозореца. Човѣкътъ скочилъ и се приближилъ до кафеза.

— Ахъ! — Извикалъ той, — Това не било никакъвъ афри-кански пѣвецъ, а сѣщински врабецъ!

А Врабчо се кѣпѣлъ въ оба-грената отъ боята вода и прѣхтѣлъ съ криле, сякашъ за да потвърди това.

Георги Русиновъ